

РЕШЕНИЕ

№ 1166

гр. Пловдив, 14.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело № 20225300502198 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК.

Образувано е по жалба с вх.№8947/13.07.2022г. при регистратурата на ЧСИ, подадена от „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, представлявано от пълномощника адв. С.С., длъжник по изп.д.№460/2022г. по описа на ЧСИ Росен Раев, с рег.№ 910 в КЧСИ, против постановление на съдебния изпълнител от 24.06.2022г., с което е отказано намаляване на разноските на вискателя за заплатено адвокатско възнаграждение и на начислената пропорционална такса по чл. 26 от ТТР към ЗЧСИ.

В срока по чл.436, ал.2 ГПК вискателят Г. С. Д., ЕГН:*****, чрез пълномощника си адв.Г.С., е подал възражение, в което излага съображения за неоснователност на жалбата и за отхвърлянето ѝ като неоснователна.

В писмените си мотиви по чл. 436, ал. 3 ГПК съдебният изпълнител изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след преценка доводите в жалбата, мотивите на ЧСИ, представените доказателства и материалите по изпълнителното дело, намира

следното по отношение допустимостта и основателността на жалбата:

Изпълнителното дело е образувано по молба от 14.06.2022 г., подадена от вискателя Г. С. Д. , ЕГН:*****, за събиране на непогасено парично задължение от длъжника „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД, възлизащо в размер на 45 000 лева- главница, ведно със законната лихва начина от 10.08.2018г. до окончателното й изплащане , съгласно представен изпълнителен лист от 13.06.2022г. За образуване и процесуалното си представителство по изпълнителното дело длъжникът е упълномощил адвокат Г.С., при уговорено адвокатско възнаграждение в размер от 1 100 лева.Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 16.06.2022г., в която е посочено , че задължението му по изпълнителното дело възлиза на 68 361,90 лева , от които 45 000 лева- главница, 17 575 лева- законна лихва за периода 10.08.2018г.-15.06.2022г., 1100 лева-разноски по изпълнението направени от вискателя за адвокатско възнаграждение , 4520,40 лева-такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ и 156 лева-разноски по т.31 от ТТР към ЗЧСИ. Едновременно с ПДИ, на 15.06.2022г. съдебният изпълнител е изпратил и запорно съобщение до „Общинска банка“АД за налагане на запор на паричните средства по подробно посочена в съобщението банкова сметка на длъжника, връчено на 16.06.2022г. Длъжникът „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД е погасил дълга в срока по чл.428,ал.1 от ГПК на 24.06.2022г.На 17.06.2022г. е депозирал и възражение с вх.№ 7864 , с искане за намаляване от съдебния изпълнител на претендираното от вискателя адвокатско възнаграждение до минималния дължим размер от 200 лева , като се излага становище, че същото не кореспондира с правната и фактическа сложност на делото, както и пропорционално намаляване на таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ на база намаляване на адвокатското възнаграждение. С обжалваното постановление от 24.06.2022г. възражението е прието за неоснователно.

При така установените обстоятелства по изпълнителното дело, съдът изведе следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата по чл. 435 ГПК е подадена от процесуално легитимирано лице - длъжникът по изпълнението, в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал.1 от ГПК, срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител.

Съгласно нормата на чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Преценката за правната и фактическа сложност на изпълнителното дело следва да се извърши с оглед всички факти, сочещи за обема и сложността на оказаната по делото правна помощ, като се вземат предвид извършените процесуални действия и други обстоятелства, определяща правна и фактическа сложност на делото. В конкретния случай се установява, че в рамките на изпълнителното производство освен първоначалната молба по чл. 426 ГПК, с която е сезиран частният съдебен изпълнител, процесуалният представител на вискателя не е извършил никакви други процесуални действия, насочени към удовлетворяване на паричното вземане, като съдът съобразява и извършеното в срока за доброволно изпълнение плащане от длъжника и само 10 дни след образуване на изпълнителното дело. При тази хипотеза съдът приема, че изпълнителното дело не е усложнено от фактическа и правна страна и вискателят има право на адвокатско възнаграждение единствено за образуване на изпълнителното дело по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията към датата на сключване на договора, в размер на 200 лева, доколкото извършеното от пълномощника му процесуално действие по изпълнителното дело се изчерпва единствено до подаването на молба за образуването му. Съдът приема, че на процесуалния представител на вискателя не се дължи възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на паричното вземане по т. 2 на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при липса на доказателства за извършени такива по настоящото изпълнително дело. Длъжникът „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД е догасил дълга в срока по чл. 428, ал. 1 от ГПК и по този начин се е освободил от отговорността за разноските по чл. 10, ал. 1, т. 2 от НМРАВ.

Поради изложеното постановлението на съдебния изпълнител, с което е отказано намаляване поради прекомерност на разноските на вискателя за

заплатено адвокатско възнаграждение е неправилно и следва да отменено, а размерът на адвокатското възнаграждение намален до минимално предвидения в Наредба №1/09.07.2004г. от 200 лева.

Така изпълняемото право по процесното изпълнително производство е в размер на сумата 62 575 лева – главница и лихви по изпълнителния лист, както и 200 лева – адвокатско възнаграждение следващо се за изпълнителното производство. Следователно основата, върху която се изчислява таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ, е в размер на сумата 62 775 лева и съгласно разпоредбата на т. 26, б. "д" от ТТРЗЧСИ пропорционалната такса е в размер на 3731 лева, без ДДС или 4477,20 лева с включен ДДС, което означава, че определените разноси по т. 26 ТТРЗЧСИ трябва да бъдат намалени до законоустановения размер от 4477,20 лева. Оплакването на длъжника, че при определянето на материалния интерес, върху който се изчислява дължимата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, не се включва и адвокатското възнаграждение за изпълнителното производство е неоснователно. Разпоредбата на т. 26 от ТТРЗЧСИ ясно сочи, че визираната в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл. 78, ал. 1, т. 1 и чл. 83, ал. 1 от ЗЧСИ, таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство, представлява направени от него разноси по изпълнението, които са за сметка на длъжника съгласно чл. 79, ал. 1 от ГПК, поради което те се събират наред и заедно със сумите по изпълнителния лист чрез съответното изпълнително действие. Поради това, направените от вискателя разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, се включват, както в понятието „материален интерес“ по смисъла на чл. 83, ал. 1 от ЗЧСИ, така и в понятието „събрана сума“ по смисъла на т. 26 от ТТРЗЧСИ. С оглед това, разноси за адвокатско възнаграждение следва да се включват в базата при изчисляването на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, в който смисъл е Решение №278 / 25.06. 2012 г. по гр. дело № 414/2012г. по описа на ВКС, 4-то гр.отд.

По отношение на разноските:

Независимо от изхода на спора, разноси на жалбоподателя не следва да бъдат присъждани. Общото правило за дължимост на разноси в

производството по чл. 435 ГПК не е приложимо за хипотезата на жалба в частта за начислени от ЧСИ разноски по изпълнението. За този извод съдът съобрази, че от начислените разноски може да се оплаче не само длъжникът, но и вискателят. Това е така, защото всяка страна в производството по ГПК може да е недоволна от разпределението на отговорността за разноски. За разноските в изпълнителното производство страната следва първоначално да сезира с възражение съдебния изпълнител, а ако остане недоволна от произнасянето на съдебния изпълнител, то може да сезира съда с жалба срещу постановлението в частта за разноските. Така уреденото производство е идентично с това по чл. 248 ГПК, поради което и съдът приема, че за производството с предмет отговорността за разноски в изпълнителното дело приложими са правилата за производството по чл. 248 ГПК по исковото дело. Производството по чл. 248 ГПК е продължение на делото във връзка с дължимостта и размера на направените съдебни разноски по делото. Това производство не е самостоятелно, а е способ за защита срещу неправилен съдебен акт в частта за разноските по делото без да се обжалва решението по предмета на делото. Произнасянето на съда по молба по чл. 248 ГПК е по направено искане за коригиране на съдебен акт, за който вече съдебни разноски са присъдени и за това производство не се следват нови съдебни разноски. Предметът на производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелен като предмет на адвокатска защита и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноски в процеса относно дължимите съдебни разноски. По същите съображения не се дължат съдебни разноски и за производството по обжалване на определението по чл. 248 ГПК. Не следва да се допуска кумулиране на нови задължения и за съдебни разноски в процеса относно разноските (в този смисъл определение № 489/17.10.2017 г. по ч. гр. д. № 3926/2017 г., IV г. о., ВКС, определение № 933/17.09.2018 г. по ч. гр. д. № 2845/2018 г., IV г. о., ВКС, определение № 254/05.08.2020 г. по ч. т. д. № 810/2020 г., I т. о., ВКС, определение № 278/01.07.2020 г. по ч. гр. д. № 1338/2020 г., III г. о., ВКС и др.).

При така възприетото искането на жалбоподателя за присъждане на съдебни разноски не следва да се уважава.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление от 24.06.2022г. на ЧСИ Росен Раев по изп.д. № 460/2022г., с което е отказано да бъдат намалени направените от вискателя Г. С. Д. , ЕГН:*****, разносните за заплатено адвокатско възнаграждение, както и таксата по т. 26, б. "д" от ТТРЗЧСИ, въз основа на подадено от длъжника „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК:121265177, възражение с вх. №7864/ 17.06.2022г. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

НАМАЛЯВА от 1100 лева на 200 лева , разносните дължими по изп.д. № 406/2022г. от длъжника „Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК:121265177, на вискателя Г. С. Д. , ЕГН:*****, за заплатено адвокатско възнаграждение.

НАМАЛЯВА на 4477,20 лева с вкл. ДДС, дължимата по изп.д. № 460/2022г. от длъжника Застрахователно акционерно дружество ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК:121265177, такса по т. 26, б. "д" от ТТРЗЧСИ.

Решението не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____